

Οι εμπειρίες μου...

Γράφει η Άννα Μιχαηλοπούδη, Εθελόντρια

Η «ΑΝΩΣΗ» είναι κέντρο απεξάρτησης των χρηστών από τα ναρκωτικά. Είναι το πρώτο στάδιο θεραπείας από τις εξαρτησιογόνες ουσίες των ναρκωτικών.

Με προσωπική πρωτοβουλία του κ. Αργύρη Αργυρίου η Άνωση έχει ξεκινήσει, αν και μέσα από δυσκολίες, το δικό της οδοιπορικό ταξίδι προς την Ιθάκη στη στήριξη των χρηστών ως πρώτο σταθερό βήμα.

Σ' αυτό το οδοιπορικό και μακρινό ταξίδι, βρέθηκα και εγώ, ως εθελόντρια. Ήθελα να μάθω, να προσφέρω και να ζήσω από κοντά, αυτό τον αγώνα που κάνει μια χούφτα ανθρώπων, να βοηθήσει στηρίζοντας ψυχολογικά, αυτούς που τολμούν, να πουν ΟΧΙ στα Ναρκωτικά, ΝΑΙ στη ζωή και αποφασίζουν να ξεκινήσουν το πρόγραμμα των τριών εβδομάδων απεξάρτησης. Άλλοι, το ολοκληρώνουν με την ηθική και ψυχολογική συμπαράσταση, νοσηλευτών και ψυχολόγου και άλλοι στη πορεία της θεραπείας, αδυνατούν να συνεχίσουν στην πρώτη προσπάθεια και τα εγκαταλείπουν, για να επανέλθουν μετά από καιρό, για μια δεύτερη προσπάθεια, αν και εφόσον οι ίδιοι, αισθανθούν πως είναι έτοιμοι να αναμετρηθούν με τον ίδιο τους τον εαυτό.

Θυμάμαι, τη πρώτη μου επαφή εκεί. Μπήκα στο χώρο, όπου βρίσκεται στο Παλαιό Νοσοκομείο. Η ΑΝΩΣΗ βρίσκεται στον ίδιο όροφο και απέναντι από τη ψυχιατρική πτέρυγα. Η πρώτη μου γνωριμία, είναι με τους νοσηλευτές. Δείχνω την κάρτα της εθελόντριας και περνά μέσα. Προχωρώ σε μια αίθουσα, όπου βρίσκεται μια μικρή κουζίνα, ένα στερεοφωνικό, η τηλεόραση και είναι το σαλόνι τους. Μπαίνω μέσα. Τους χαιρετώ. Κάθισα αφού πρώτα τους είπα το όνομα μου και το σκοπό της επισκέψεώς μου, ως εθελόντρια. Αρχικά, με κοίταξαν με καχυποψία και μέσα σ' όλα εκείνα τα βλέμματα, ένιωσα αμήχανα. Δεν ήξερα προς στιγμής, πως να σπάσω τον πάγο. Διάβαζα και άκουγα για τα ναρκωτικά, τη βιαιότητα των χρηστών και άθελα μου, είχα αναπτύξει εκείνη τη στιγμή τη δική μου αυτοάμυνα στο άγνωστο που συναντούσα και στα λάθος μηνύματα παραπληροφόρησης, που συχνά παίρνουμε από τους γύρω μας, σε θέματα κοινωνικού ρατσισμού, περιθωριοποιώντας άτομα, κολλώντας τους μια «Ετικέτα» και άντε μετά, όταν σου βγει το όνομα, να σώσεις την αξιοπρέπεια σου, υπερασπίζοντας μαζοχιστικά τον εαυτό σου, ξεδιπλώνοντας την δική σου ιστορία.

Κάπως έτσι, είχε σπάσει ο πάγος με τα πέντε άτομα, που πρωτογνώριζα. Κύπριοι και Ρωσοπόντιοι. Μετά από λεπτά σιωπής, όσο αρκεί να καπνίσσεις ένα τσιγάρο παρακολουθώντας με σιωπηλοί, ακούω τη πρώτη ερώτηση. Ρωτούν το επάγγελμά μου. «Συγγραφέας» Απάντησα. Το πρώτο ζεστό χαμόγελο σπάει στο πρόσωπο τους και το βλέμμα τους ημερεύει. Η καχυποψία, παίρνει τη θέση της γνωριμίας και ο πάγος μέσα σε λίγη ώρα, γίνεται θρύψαλα, στη δύναμη της επικοινωνίας.

Σαν χείμαρρος τα λόγια βγαίνουν από το ταλαιπωρημένο μυαλό τους και όλο πληγές ψυχή τους. Ο κάθε ένας και μια ιστορία, με πόνο. Δεσμεύτηκα, να γράψω γι' αυτούς που μου άνοιξαν τη ψυχή τους και να σεβαστώ τα μυστικά τους. Ευάλωτοι μπαίνουν στη παγίδα του Λευκού Θανάτου,

στην υπόσχεση της ουτοπίας που τους πουλάνε οι έμποροι, για τον παράδεισο. Πλοκάμια Λερναίας Ύδρας ο σκοτεινός κόσμος των Ναρκωτικών. Αισθάνομαι λύπη και οργή για το σύστημα και την κοινωνία μας.

Μα δεν εκφράζομαι ούτε παίρνω και θέση. Είμαι εκεί, και τους ακούω.

Να προσφέρω. Έχουνε τόσο την ανάγκη, να μιλήσουν, να πιστέψουν ξανά στις ανθρώπινες σχέσεις και να τους αποδεκτείς, στηρίζοντας τους ψυχικά. Θέλουν να γράψω για τα προβλήματα τους. Την κραυγή που πνίγει τη ψυχή τους. Το παράπονο και τον δικό τους θυμό, ενάντια στο σύστημα όπου ουσιαστικά το ίδιο εθελουφλεί και αντί να συλλαμβάνουν τους εμπόρους και να ξηλώσουν το κύκλωμα, κλείνουν στις φυλακές και κνηγοούν ποιούς; Τα... ονομαζόμενα «Προξόνια». Τους... άρρωστους βασικά, που χρειάζονται βοήθεια και όχι κατατρογμό. Έγκλημά τους; Το πάθος στη

θόλωση του μυαλού τους. Η δόση τους!! Γίνονται κλέφτες, για τη δόση τους. Μέσα από τα λάθη, τα πάθη και τις ενοχές τους, μέσα από ένα διάλογο προβληματισμού, με περιμένουν κάθε φορά, να μου δώσουν τις απαντήσεις, σε αυτά, που αφήνω επίτηδες, να προβληματιστούν. Ένα παιγνίδι αυτογνωσίας, που έχω ξεκινήσει και βλέπω πως αρχίζει να αποδίδει, σε αυτούς που πραγματικά το παλεύουν και αγωνιζόμαστε μαζί, να τελειώσουν το πρόγραμμα και δεν υποκύπτουν, όταν στο μυαλό ο εθισμός, έρχεται προκλητικά να σκανδαλίσει και να υπερονικήσει. Υπάρχουν και άτομα, που αδυνατούν να αγωνιστούν και να συνυπάρξουν με άλλους. Άτομα, τα οποία δεν έχουν την υποδομή χαρακτήρα, μόρφωση και παθητικά, ζούνε στο κόσμο τους, όπου αδυνατείς να επικοινωνήσεις και να προσφέρεις, απλά γιατί αντιλαμβάνεσαι, πως είναι δύσκολο, για τη μερίδα εκείνη που δεν έχουν αυτοεκτίμηση να μάθουν ή και να μοιραστούν ακόμη τις εμπειρίες τους με άλλους ως ομάδα μιλώντας, αδιαφορούν ακόμη και για ένα καλό λόγο από εμένα τον εθελοντή. Υπάρχει όμως και η άλλη μερίδα, όπου σε περιμένουν και διψούν, να μιλήσουν. Να ανταλλάξουν απόψεις. Να ακούσουν κάτι καινούργιο. Να εκτιμήσουν το χρόνο σου.

« Πάντα, ξημερώνει μια καινούργια μέρα, με νέες προσδοκίες. Αυτό, δεν μας κρατά μήπως όλους στη ζωή ; Η ζωή είναι όμορφη, τους λέω, με τα σκαμπανεβάσματα, τη σκληρότητα, την αδικία. Το καταλαβαίνω. Έχει όμως τον ρομαντισμό της. Την ιδιαιτερότητα της και είναι γλυκιά. Εναπόκειται σ' εσάς, να δαμάσετε μέσα σας, το πάθος σας και να πείτε φτάνει. ΟΧΙ ξανά στο Θάνατο και στην αυτοκαταστροφή. ΝΑΙ στην οικογένεια μου, στους ανθρώπους που με στηρίζουν και με αγαπούν. ΝΑΙ στον εαυτό μου. Καιρός να τον αγαπήσω. Να τον σεβαστώ και να τον αξιοποιήσω σωστά, για να με σεβαστούν και οι άλλοι. Όλοι πέφτουμε σε λάθη και μαθαίνουμε. Ωρμιάζουμε. Αρκεί να μην τα επαναλαμβάνουμε. Αυτό θα πει, δαμάζω τις αδυναμίες μου. Γίνομαι κυρίαρχος τον εαυτό μου και απαιτώ σεβασμό, γυρνώντας σελίδα στο παρελθόν. Η Ζωή προχωρά μπροστά. Ποτέ δεν γυρνά πίσω.»

Είχα καταλάβει, πως ο ένας με τον άλλον, όταν κάποιος καινούργιος ερχόταν στο κέντρο και ένας άλλος έφευγε, ενημερωνόταν για το άτομο μου, από τους προηγούμενους. Πήγαινε σαν αλυσίδα. Το πρώτο μικρό